

ת"פ 44397/04 - מדינת ישראל נגד עלא דבאסה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 44397-04-16 מדינת ישראל נ' דבאסה(עוצר)
בפני כבוד השופט ד"ר עמי קובו

מדינת ישראל
המאשימה
נגד
עלא דבאסה (עוצר)
הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד שלומי יין.

ב"כ הנאשם: עו"ד עלא תילוואוי

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות כדלקמן:
 - א. **חברה בכוונה מוחמורה**, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
 - ב. **כניסה לישראל שלא כחוק**, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952.
2. על-פי המתואר בעבודות כתב האישום, במועד הרלוונטי הועסקו הנאשם וא.ע.ש שבתחומי יהודה ושומרון וכניותו לישראל הייתה אסורה. במועד הרלוונטי הועסקו הנאשם וא.ע.ש ליד 1999 (להלן: "המתלון") בעבודות לחידוש כביש 554 באזור שבין בית ברל לרמת הקברן. בתאריך 14.4.16 עבר לשעה 15:00 התגלו בין השניים וcock, במהלכו קיללו אחד את השני. בעקבות כך גמלה בלביו של הנאשם החלטה לגרום למATALON חבלה חמורה, הנאשם נטל بيדו לום ברזל שאורכו כמטר ומשקלו כ- 10 ק"ג, רץ לעברו של המתלון, אשר עמד במרחק של כ- 10 מטרים ואחז بيדו פטיש לצורכי עבודתו, ומරחיק של מטר הטיח הנאשם בעוצמה רבה את הלום בראשו של המתלון. כתוצאה לכך נגרם למATALON שבר דחוס- מרוסק פרונטלי, בחלק השמאלי של הראש, עם רקמת מוות הרcosa שיצאה מהפצע. המתלון הובהל לבית החולים כשהוא מעורפל הכרה, שם הורדם, הונשם ונոתך בראשו.
3. ביום 28.3.17 מסר הנאשם מענה לכתב האישום. הנאשם לא כפר בעבירות הכניסה לישראל שלא כחוק וכן לא כפר בכך שהכה את המתלון. הכהירה נסובה בעיקרה סביב טענת הנאשם לפיה הוא הכה את המתלון בכוון להדוף מכת פטיש, אותה התקoon המתלון להנחת עליו, וכי בעת שהכה בלום,

לא הבחן באיזה חלק מהגוף פגע. הנאשם הודה בפגיעה שנג儒家 למתلون (עמ' 11 לפרטוקול).

העדויות והראיות

פרשת התביעה

.4. **עד תביעה מס' 7 רס"ר ברג'ל ג'קי** - אישר את דוח הפעולה ת/1 ואת דוח המעוצר ת/2. מסר כי הוא משרת בנגב. ביום האירוע התקבל טלפון לש.ג בבסיס ומסר כי הגיע אדם שմבקש להסיג את עצמו. העד מסר כי אינו דובר את השפה הערבית וככל הנראה סייעו לו בשיחה עם הנאשם. בהמשך מסר כי אינו זכר האם שמע ישירות מהנאשם או מאדם אחר את תגובתו של הנאשם, כפי שנכתבה בת/2.

.5. **עד תביעה מס' 8, המתلون** - כבן 17, הכיר את הנאשם במסגרת העבודה בכפר סבא. ביום האירוע הנאשם חזר ובקש ממנו "לך תביא לי מים ופעם קפה...תביא לי סיגריה... לא יכולתי לסבול שכל הזמן יגיד לי הוראות ואמרתי לו שהוא לא בוס" (עמ' 17 ש' 5-6 לפרטוקול) ואז הכה אותו הנאשם "הוא הרביך לי במעט ברזל שמנקים איתו את המסתירים הוא נתן לי בראש" (עמ' 17 ש' 19-20 לפרטוקול). באותו עת המתلون הוציא מסרים מקרים באמצעות פטיש. הפטיש היה בידי לצורך העבודה. הפטיש פנה למיטה. המתلون מסר כי הנאשם היה למרחק 10 מטרים ממנו והתחיל לרצוץ לכיוונו. את המכה נתן הנאשם כשהיה למרחק של כמטר ממנו. בזמן המכה ידיו של המתلون היו למיטה. לאחר מכן היה ללא ההכרה וכאשר התעורר זכרונו היה חלש ובהמשך היה עוד חדשניים בבית. בחקירה הנגדית מסר כי מוט הברזל היה בידיו של הנאשם לא חלק מכל עבודה עימם הוא עבד, אלא כדי להכחות בו. כן מסר כי במקום שבו באוותה עת - 10 עד 20 עובדים נוספים. בהמשך מסר כי אינו זכר מי האנשים שהיו שם וכי השמות אותם מסר בעודותיו לאחר האירוע הם של אנשים שלא היו שם באמת וכי באוותה עת לא ידע מה הוא אומר כי היה מבולבל. המתلون אישר כי הנאשם הкусיס אותו ואולם הכחיש שניתנה להרביך לו. בנוסף אישר כי נעשתה סולחה לאחר האירוע ומשפחנת הנאשם שילמה סכום של כ- 235 אלף ל"י, וכי הוא סולח לנאשם והוא רוצה ממנו דבר.

.6. בנוסף הוגשו בהסכם המסמכים שיפורטו להלן:

א. **ת/1** - דוח פעולה מיום 14.4.16 ממנו עולה כי הגיע אדם לש.ג של הבסיס ומסר כי "הרג מישחו בכפר סבא... הוא אמר שעבוד באתר בנייה באזורי כפר סבא והיום בצהרים מישחו מהעובדים איתנו קילל אותו והוא נתן לו מישחו בראש, אחד מכל העבודה שהוא לידיו".

ב. **ת/2** - דוח מעוצר הנאשם. בסעיף 5 בתגובה המעוכב נכתב "אני הרבצתי למישחו ואמרנו לי שהוא מת".

ג. **ת/3** - שתי תמונות המתעדות את החבלה שנג儒家 למתلون.

ד. **ת/4 - ת/6** - הודיעות נאשם מיום 15.4.16, לרבות הסכמה לעורך הובלה והצבעה. בהודעה ת/4 מצין הנאשם כי התעכban על המתلون ותפס מוט ברזל באורך של מטר (ש' 28-29), המתلون הרים פטיש ורצה להרביך לו, הנאשם שם לו את הלום בראש, והמתلون נפל על הרצפה (ש' 31). עוד הבהיר הנאשם בהודעתו ת/4 כי משקלו של המוט היה כ- 10 ק"ג וכי אם פוגעים בראשו של אדם באמצעות מוט כזה, הוא "ילך לבית חולים" (ש' 104-100).

- .ה. **ת/7** - תקליטורים המתעדים את חקירות הנאשם.
- .ו. **ת/8 - ת/9** - דו"ח ותקליטור הובלה והצבעה.
- .ז. **ת/10** - טופס הודעת על זכויות החשוד.
- .ח. **ת/11 - ת/12, ות/16** - דו"ח פעללה בדבר ניסיונות המשטרה לאיתור ראיות ועדים לאירוע.
- .ט. **ת/13** - הودעת הנאשם מיום 20.4.16 - הנאשם מסר כי המתלוון החזיק בידו פטיש משומש שהוא עבד אליו. חשב שהמתלוון יכה אותו באמצעות הפטיש ויפתח לו את הראש.
- .י. **ת/14** - דיסק המתעד את חקירת הנאשם.
- .יא. **ת/18** - דו"ח פעללה מאות בארי יוגב מיום 14.4.17 - ממנו עולה כי הגיע לבסיס מגב שם נאמר לו ע"י שוטר מגב כי הנאשם הגיע לשער ודיווח כי הוא חושב שהרג אדם.
- .יב. **ת/19** - דו"ח פעללה מאות בנימין נגה - ממנו עולה כי הגיע לבסיס מגב בעקבות דיווח שהגיע אדם לשער ומספר כי הוא חושב שהרג אדם. ניגש אל הנאשם, אשר מסר לו את שמו ומספר כי הוא הרג אדם והוא חושש לחיו.
- .יג. **ת/20** - אסופה מסמכים רפואיים המתארים את פציעת הנאשם ואת מהלך הטיפול בו.

פרשת ההגנה

7. **עדות הנאשם** - ביום האירוע עבד עם המתלוון. המתלוון כל הזמן ניגש להbias דברים ולהסתכל על אחרים שעובדים. כשהעיר לו על כך הנאשם, החל המתלוון לקלל אותו. הוא ביקש מהמתלוון שנייה לו ואולם המתלוון תפס את הפטיש ורצה להכות אותו באמצעותו ואז "**אני הרמתי את הברזל כדי להפיחו אותו ולהרחקו אותו ממנה. הברזל נפל על הראש שלו פתאום**" (עמ' 27 ש' 6 לפרוטוקול). הנאשם מסר כי מעולם לא עשה טעות בחיו, מעולם לא ניסה לפגוע באיש. עשה CUT טעות וمبקש סליחה. מסר כי הרים את הברזל רק אחרי שהמתלוון תפס את הפטיש, רצה רק להפיחו אותו ולкан הרם את הפטיש. לא רצה לפגוע בו. הברזל היה ליד הרגליים שלו, במקום שבו עבד. המתלוון קילל אותו במילים גסות והפטיש היה בידי של המתלוון והוא רצה להרבעץ לו באמצעותו. במסגרת החקירה הנגדית אישר הנאשם כי הוא מבוגר יותר מהמתלוון וממדיו גדולים יותר וכי המתלוון הкусיס אותו כאשר קילל אותו. הנאשם הכחיש כי הרם את הברזל והטיח אותו בראשו של המתלוון ומסר כי הברזל נפל לו מהיד (עמ' 29 ש' 3-1 לפרוטוקול). הנאשם עומרת עם סרטון דוח ההובלה והצבעה (ת/9) שם מסר דברים אחרים, הנאשם השיב כי לא ידע מה הוא אומר "**היהתי במשטרת לא הייתי עצמי... אני לא ידעת מה עשית ומה דברת במשטרת**". בהמשך מסר כי המתלוון קילל את אחותו הקטנה שעזרה לו תמיד "**ואתת לא אהבת שמישו ידבר על אחותך דברים רעים**". בהמשך שב וחרז כי רק רצה להפיח את המתלוון.

הסיכוםים

8. ב"כ המאשימה, עו"ד שלומי ויזן, טען בסיכון כי הנאשם מודה שהלם במתלוון באמצעות לום ברזל. באשר לטענה בדבר הגנה עצמית, הרי שנוכח הדברים שמסר הנאשם בעדויותיו במשטרת ובעקבם בת/4 אין טענה זו יכולה להתקבל. במסגרת עדותו במשפט נולדה גרסה חדשה לפיה הנאשם לא הלם בראשו של המתלוון, אלא לום הברזל נפל מידיו. ואולם גם גרסה זו דינה להידחות. מת/4 עולה כי הנאשם היה מצוי מරחק של כ-9-8 מטרים מהמתלוון וכי הוא רץ לעברו כשהוא אוחז בלום. הנאשם

ע策מו טען בחקירתו כי מדובר באלימות כבד וכי הכה באמצעותו בראשו של המתלון מלמעלה (ש' 122 בת/4) וכן הוסיף כי הוא חושב שמהנה כזו אדם "ילך לבית חולים". הדברים אף עולים מתחור צפיפות בת/9- דוח ההובילה והחכבה. בנוסף העיד המתלון בהלימה לדברי הנאשם כי הוא היה במרחיק של כ- 10 מטרים מהנאשם, כי הפטיש היה בידי הוואיל ועבד אותו וכי היה מופנה כלפי מטה. המתלון מסר כי הנאשם החל לירות אליו וכי הוא נתן לו את המכחה כשהוא מחזק את הלום בידו. המתלון מסר כי הוא עמד במקום ולא ציפה שהנאשם יכה בו. התמונות שסומנו ת/3 מתעדות את הנזק ומתחור המסתמכים הרפואיים שסומנו ת/20 ניתנת ללמידה על עצמת המכחה והנזק שנגרם בגיןה. מת/19 עולה כי הנאשם מסר לחוקר כי הוא חושב שהרג אדם, בכך יש ללמד על כך שהנאשם הבין את עצמת המכחה שהנחית על המתלון. עוד לציין כי ניתן להתרשם מהפערים במדדי הגוף בין הנאשם למתלון ולן רצעה הנאשם "רק להשתק את המתלון" הרי שלא היה צריך לירות לעברו ולהנחת על ראשו לום בReLU. התנהלות זו מלמדת על כוונת הנאשם לגרום כמה שייתר נזק למתלון. כשבועת הנאשם עם השחוור שנערכו לו טען כי "לא היה בסדר" כשנחקר ואולם במסגרת פרשת התביעה התקבלו כל הודעותיו מבלתי שנטענו טענות לגבי אופן גבייתן. באשר לסעיף העבירה, הסעיף בו הוגש הנאשם מבטא את רמת החומרה הגבוהה ביותר בעבירות גרימת החבלה נוכח "הכוונה". הסעיף דורש הוכחת כוונה לגורם למומ, או לחולפון לגבורת החבלה חמורה. משמעותה של כוונה לפי סעיף 20(א) לחוק היא ראייה מראש את התרחשויות התוצאה אפשריות קרוביה לוודאי. את הכוונה ניתן להוכיח באמצעות ישירה מפני הנאשם, בריאות נסיבותות או באמצעות "חזקת הכוונה" לפיה אדם מתכוון לתרחשויות הצומחות בדרך טבעי מעשי. לפיכך עדמה המأشימה בנטול להראות את התקיימות היסודות הנפשי, לכל הפחות באמצעות חזקת הכוונה.

ב' הנאם, עוזר תילוואי, טוען בסיכון כי ההגנה חוזרת בה מהטעון להגנה עצמית ומקדמת את טיעוניה לשאלת סיוג העבירה. ליתר דיוק האם מדבר בעבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין או לעבירה קלה ממנו. מתוך הריאות ניתן ללמוד כי האירוע לא היה מתוכן. הנאם לא אומר בשום מקום כי הוא התכוון לגרום לפגיעה או נזק למתלון והמשמעות לא הצלחה להוכיח כוונה כאמור. הנאם לא הגיע למקום במיוחד כדי לפגוע במתלון ולא הביא עימו את הלום במיוחד כדי לפגוע בו. מדובר היה בחפש שהייתה בקשרתו בו השתמש בתוצאה מהויכוח שהחל ביניהם. מדובר היה במקרה בלבד. המתלון נחקר מיד אחרי האירוע בבית החולים ומסר גרסה סדרה מה שמלמד על כך שלא נגרם נזק ממשועטי. לא הובאו כל עדויות באשר לעוצמת המכחה ועל כן לא ניתן ללמידה ממנה על כוונת הנאם. הנאם לא חלק על עצמת הנזקים ומשפחותו אף פיצתה את משפחת המתלון. המשasma לא עמדה בנטלה להוכיח כי הנאם צפה בהסתברות קרובה לוודאי את התוצאות התוצאות ועל כן נסיבות המקירה אינן מתאימות לעבירה של חבלה בכונה מחמירה. לפיכך עתר ב'ב' הנאם לזכות את הנאם מהעבירה בה הואשם ולהרשיעו חלוף זאת בעבירה קלה יותר.

דין והכרעה

בתום שמייעת הריאות בתיק זה, הוצטמצמה גדר המחלוקת לשאלת הדבר **הוכחת היסוד הנפשי** של הנאשם באשר **לעבירות חבלה בכוננה מוחמירה**, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין. הוואיל וההגנה מיקדה טענותיה בסיכומים רק לשאלת היסוד הנפשי של הנאשם בעת ביצוע המעשה ולא כפירה בעובדות המתוארות, הרי שאין עוד מקום לדון בשאלת היסוד העובדתי ובנזק שנגרם למתלוון ומשכך אני קובע כי הם מתחייבים כפי הבנטו על ידי המאשימה.

על אף האמור לעיל, והואיל ונשמעו העדויות בתיק, יש להבהיר בקצרה, כי לא ניתן לתת שם אמון בגרסת הנאשם בבית-המשפט. הנאשם בעודתו טען כי לום הברזל נפל מיד עלייו בראשו של המתלוּן (עמ' 27, ש' 6). מדובר בגרסה כבושה, אשר עומדת בסתריה למענה לכתב האישום כפי שנמסר על-ידי ב"כ הנאשם, שם נטען להגנה עצמית, וביתר פירוט לכך שה הנאשם היכה את המתלוּן באמצעותו לום הברזל, כדי להדוף את המתלוּן אשר התקoon להכות הנאשם (עמ' 11, ש' 12-10). מדובר בגרסה אשר אף לא הוצאה למATALON בחקירהתו הנגידית, ונדמה כי באה לעולם רק בעת עדותו של הנאשם בבית המשפט. גרסת הנאשם בעודתו בבית-המשפט אף עומדת בסתריה מוחלטת לדברים שמסר בחקירהתו, מבל' שהיה לו הסבר סביר לכך (עמ' 29 ש' 22-20). לעומת זאת, עדות המתלוּן עשתה רושם מהימן. גרסתו בקשר לאיורים הייתה סדרה וקורנתית, וניכר כי המתלוּן לא בקש להשחרר את פניו של הנאשם שלא לצורך. המתלוּן לא ניסה להציג בתיאוריו ואף מסר כי ערכאה סולחה בין המשפחות ואין הוא רוצה מה הנאשם דבר. דבריו של המתלוּן אף לא נסתרו בנקודות המרכזיות. אולם, קיימת סתריה בגרסת המתלוּן בכל הנוגע לזהות העדים לאיורו, אך אין בכך כדי לפגוע במהימנותו.

11. מכאן יש לעבור ולבחון את היסוד הנפשי.

12. סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"העשה אחת מלאה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד לمعצר או לעיכוב דין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דין - מאסר עשרים שנים:

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא דין"

13. סעיף 20(א) לחוק העונשין אשר מגדר את המושג "כוונה" קובע כך:

"(א) מחשבה פלילית - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנسبות ולאפשרות הגירה לנסיבות המעשה, הנמנים עם פרטיה העבירה, ולענין התוצאות גם אחת מלאה:

(1) כוונה - במטרה לגרום לאותן תוצאות;

(2)

(ב) לענין כוונה, ראייה מראש את התוצאות התוצאות, אפשרות קרובה לוודאי, כמוות כמטרה לגרמן.

(ג)..."

14. כדי שיתקיימו יסודותיה של עבירות החבלה בכוונה חמירה, על המאשימה להוכיח כי הנאשם התכוון לגרום למATALON חבלה חמורה, נכות או מום.

15. בהקשר זה יש להבחין בין "**חזקת הכוונה**" שהינה חזקה ראייתית, לפיה ניתן להניח כי אדם התקoon לתוצאות הנbowות באופן טבעי ממעשייו, לבין "**הלכת הצפויות**" שהינה חלק מהדין מהهوוי, אשר משווה בין כוונה פלילית לבין צפיה של התוצאות התוצאות אפשרות קרוב לוודאי. "חזקת הכוונה" היא חזקה עובדתית המתבססת על ניסיון החיים, ולפיה בני אדם מודעים, כלל, לטיב הפיזי של מעשייהם ולתוצאות הטבעיות של פעולותיהם. חזקה זו ניתנת לסתירה על-ידי ראיות אחרות, אינה מעבירה את נטל ההוכחה, וכי במקרה יעורר ספק סביר כדי להפריכה. לעומת זאת, הלכת הצפויות היא בגדיר

תחליף לכוננה, כאשר בעבירות תוצאה המותנות ביסוד נפשי של כוננה, הראיה מראש של התרחשויות התוצאה, כאפשרות קרובה לוודאי, אף אם העולה לא שם לו למטרה לגרום להן - שකולה ל"כוננה" ומהוועה תחליף לה (פרופ' ירמ רבין וד"ר יניב ואקי, **דיני עונשין**, כרך א', עמוד 448 (מהדורה שלישית, 2014); ע"פ 6019/09 **קילאני נ' מדינת ישראל** (2010)); ע"פ 03/10110 **גמליאל נ' מדינת ישראל** (2006); ע"פ 413/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2011); ע"פ 6066/94 **חטן נ' מדינת ישראל**, (1997); ע"פ 3126/96 **עמיר נ' מדינת ישראל**, פ"ד (3) 638 (1996)).

לפייך בשלב זה יש לבחון האם התקיימה "חזקת הכוונה", קרי: האם חבלה חמורה היא התוצאה הטבעית הצפוייה של מעשי הנאשם, והאם ניתן להסיק מכך, שהנאשם הוכחן לאותה תוצאה. לחילופין, ככל שהמסקנה היא שהנאשם לא הוכחן לתוצאה, יש לבחון האם חלה "הלכת הצפויות", כלומר האם הנאשם צפה בדרגה הסתברות קרובה לוודאי את התוצאה של חבלה חמורה.

ישום הכללים האמורים למקורה דנן, כפי שיובחר להלן, מעלה כי המאשינה עדשה בנטול להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם אכן הוכחן לגרום לתוצאה - חבלה חמורה. לחילופין, אף אם המסקנה הייתה שלא הוכחן לכך, הרי שהנאשם צפה בדרגת הסתברות קרובה לוודאי, את התוצאה האמורה.

במקרה דנן, על פי גרסתו של הנאשם במשפטה במסגרת 1/4 ניתן ללמוד כי הנאשם כעס על המתלוון מאחר שלשיתתו נהג בו המתלוון בזלזול. הנאשם אף אמר על המתלוון כי יכה אותו אם לא ייחדל ממעשיו ואולם כאשר לא שעה המתלוון לדבריו, כך לגרסת הנאשם, הוא תפס את הלום, הכה בראשו, והמתלוון נפל על הרצפה (ש' 25-31). הנאשם מתאר בת/4 כי מדובר בלום ברזל באורך של מטר ומשקלנו כ- 10 ק"ג (ש' 97-100) וכי הוא רץ עמו לעברו של המתלוון (ש' 68-69) ונונן למתלוון מכיה באמצעותו על הראש בחלק העליון מלמעלה (ש' 123). בתשובה לשאלת החוקר מшиб הנאשם כי אדם שמקבל מכיה כזו באופן זהה לראש עשוי הגיעו לבית-חולים ואף למות (ש' 104-108), כדלקמן:

"ש. באיזה גודל הלום?

ת. מטר.

ש. מה המשקל שלו?

ת. אני חשב 10 קילו.

ש. מה יכול לקרות לבן אדם שנוננים לו בראש משקל של 10 קילו ברזל?

...

ת. אני חשב יילך לבית חולים... ואללה לא יודע.

...

ש. האם אדם שנוננים לו מכיה עם לום ברזל בראש, יכול למות?

ת. כן, למה לא. זה אלוהים יודע."

כלומר, הנאשם הבין כי התוצאה הטבעית של הטחת לום ברזל במשקל של 10 ק"ג בראשו של אדם היא אשפוזו של הנאשם בבית-חולים, וכי מעשה זה אף עלול לגרום למות. لكن, על אף הנסיבות של הנאשם שהוכחן לגרום לחייב החמורה היא התוצאה הוכחנית אשר נגרמת כתוצאה מעשה זה, וכי הנאשם הוכחן לתוצאה הטבעית של מעשיו. לחילופין, סבורני כי הנאשם צפה

בדרגת הסתברות קרובה לוודאי, כי מעשהו יגרום למתלון חבלה חמורה.

- .18. צפיה בתקילטור המתעד את ההובלה והחכבה של הנאשם (ת/9) מלמדת אף היא על כוונתו של הנאשם. הנאשם מדים כיצד בכעסו תפס את הלום והלך לעברו של המתלון, אשר היה במרחק של מספר מטרים ממנו, ואז הניף את הלום מעל ראשו והנחית מכיה על ראשו של המתלון. מיד לאחר שנפל המתלון סבר הנאשם כי המתלון מת ועל כן נמלט מהמקום.
- .19. אף מעדותו של המתלון עולה כי הנאשם היה במרחק 10 מטרים ממנו וכי בתגובה לחילופי הדברים ביניהם החל הנאשם לרוץ לכיוונו. המתלון עוד העיד כי את המכחה הנחיתת הנאשם על ראשו כשייה במרחק של כמטר ממנו, בזמן שידיו של המתלון היו למטה ולא נעשה על ידו ניסיון להכות את הנאשם.
- .20. סבורני כי העובדה שהנאשם בחר להניף לوم ברזל במשקל כבד על איבר כה רגיש בראשו של אדם מלמדת על כוונתו לנגרום למתלון נזק ממשועתי. בהקשר זה יש לחת את הדעת לכך שישנו פער ממשועוטי במדדי גופם של הנאשם (אשר במועד האירוע שקל למעלה מ-100 ק"ג, עמ' 28, ש' 9-8) והמתלון (שהינו צנום), ממנו ניתן היה להתרשם בקלות בעת עדותם. לעיתים די בהצברות של מאפיינים אובייקטיבים אחדים כגון החפץ אשר שימש לנגרימת החבלה ומיקום החבלה בגוף הקורבן, כדי להסיק על כוונת הנאשם לגרום חבלה חמורה (ע"פ 10/3052 **זועבי נ' מדינת ישראל** (5.9.11); ע"פ 10/228 **כלב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד (5) (2003)).
- .21. נתון נוסף אשר מלמד על כוונת הנאשם, הנה הנזק שנגרם למתלון, כפי שעולה מן הראיות והמסמכים הרפואיים (ת/3 ות/20). התמונות והמסמכים הרפואיים מלמדים אף הם על העוצמה שבאה הוטח לומ הברזל בראשו של המתלון. המתלון הועבר לבית חולים שם הורדם, הונשם ונותח בראשו בעקבות אבחון של שבר מרוסק דחוס משמאלי וركמת מות הרס היוצאה מהפצע, ובהמשך היה מאושפז עשרה ימים.
- .22. בהקשר זה יפים דברי בית המשפט בע"פ 3799/14 **אבו שנב נ' מדינת ישראל** (17.8.15):
 "הרשעה בעבירה של חבלה בכונה מחמירה מחייבת, בין היתר, הוכחתה של כוונה מיוחדת "להטיל באדם נכות או מום, או לנגרום לו חבלה חמורה". לאחר שמדובר בסוד סובייקטיבי מובהק, הרי שכוננה זו נלמדת בדרך כלל ממעשה התקיפה עצמו, באמצעות "חזקת הכוונה" (או "הנחת הכוונה"), שהיאcidוע חזקה ראייתית-עובדתית לפיה אדם מתכוון, על דרך הכלל, לתוצאות הטבעיות הכוונה... באשר ליסודות העבירה של חבלה בכונה מחמירה... מדובר בעבירה הדורשת הוכחתה של מעשיו... באשר לנקודת העבירה של חבלה בכונה מחמירה... מדבר בעבירה הדורשת הוכחתה של כוונה מיוחדת 'להטיל באדם נכות או מום, או לנגרום לו חבלה חמורה'. כוונה זו נלמדת, כמו מלאיה, מעשיים החמורים והקשים של המערירים - וזאת בהתאם לחזקת הכוונה הנוגגת, לפיה בני אדם המבצעים פעולות מודעות לרוב לטיב הפיזי של מעשייהם ובכלל זה לתוצאות הטבעיות הנובעות מהם... אדם המכחה בחזקה בראשו של אחר באמצעות חפץ קהה כאבן או אגרוףן, לא יכול שלא להיות מודע לפחות לאפשרות כי מעשיו עלולים לגרום חבלה קשה".
- ראו גם ע"פ 3293/09 **חטייב נ' מדינת ישראל** (15.10.09).

- .23. בכל הנוגע לטענותו של ב"כ הנאשם לפיה מדובר היה בהתנהגות ספונטנית ולא מתוכננת הרי שהיסוד הנפשי בעבירת החבלה בכונה מחמירה עשוי להתגבות כהרף עין אף במהלך האירוע גם אם החול האירוע כתגובה ספונטנית בוויכוח, והבחן הוא האם הנאשם חזה את תוצאות מעשיו וחפש בכך

(ע"פ 2148/2013 פלוני נ' מדינת ישראל (16.12.14)). על כן אין בטענה זו כדי לשנות את ההחלטה
תחת ה塘בות היסוד הנפשי כאמור.

.24. לפיכך, סבורני כי המאשימה עמדה בנטול המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר והוכחה את
התקיימות היסוד העובדתי והיסוד הנפשי בבסיס עבירות **חבלה בכוננה מוחמירה**, לפי סעיף 329(א)(1)
לחוק העונשין. בכל הנוגע לעבירות הכניסה לישראל שלא כחוק, כאמור לעיל, לא כפר הנאשם בעבירה
זו.

סוף דבר

.25. אשר על כן, אני מרשים את הנאשם במינויו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ז, 06 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים